

Βαγιῶνε Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἡ πρὸ τοῦ Πά-
σχα Κυριακῇ τῶν Βαΐων ἔνθ' ἄν.: *Ἄσμ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶν | τρώμε ψάρι καὶ κολοιὸ
καὶ τὴν ἄλλη Κυριακῇ | τρώμε κόκκινο ἄβγὸ

Νίσουρ. (τὸ ἄσμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ). Συνών.
Βαγιοκυριακῇ. 3) Κατὰ γενικ. τοῦ Βαγοῦ, ἡ πρὸ
τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἑβδομάς Μακεδ. (Σιάτ.): Μὲ
μέρα τοῦ Βαγοῦ. Συνών. βαγιοβδομάδα, κουφὴ (ἰδ.
κουφός).

βαγιοβδομάδα ἡ, Κρήτ. Σέριφ. κ.ά.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ β δ ο μ ά δ α.

Β ά γ ι ο 3, ὁ ἰδ.

βαγιοκλάδης ὁ, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

*Ἐπιμελητής, θεράπων: *Ἄσμ.

Μήδε τὰ μῆλα μὲ βαροῦν μήδε νερὸ μοῦ λείπει
καὶ μὲν' ὁ βαγιοκλάδης μου καλὰ μὲ βαγιολίζει

(βαγιολίζει=περιποιεῖται). Συνών. βαγιοκλαδιστής.

βαγιοκλαδίζω ἴος Κάρπ. Κρήτ. Λέρ. Μῆλ. Νάξ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. βαγιοκλαίζω
Κάρπ. βαγιοκλαδίζω Κάσ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

1) *Ἐχω κλάδους ἀκμαίους, θάλλω Νάξ.—Λεξ. Πρω.

2) *Ἐχω κλάδους βρῖθοντας καρπῶν Λεξ. Δημητρ.

3) Περιποιῶμαί τινα, θωπεύω, προσέχω καθ' ὑπερ-
βολὴν (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημ. συνετέλεσεν ἡ φρ. μετὰ
βαΐων καὶ κλάδων λεγομένη ἐπὶ τῆς ὑπερβολικῆς τιμῆς
κατὰ τὴν ὑποδοχὴν προσώπου τινός) ἔνθ' ἄν.: Τὸν ἐβα-
ιοκλάδιζα σὰν τὸ βασιλικὸ *Ἀπύρανθ. Βαγιοκλαδισμένος ἄνθρω-
πος-νός κττ. *Ἀπύρανθ. || *Ἄσμ.

Μικρὴ μικρὴ μὲ πῆρε | σὰ δώδεκα χρονῶ
καὶ μὲ βαγιοκλαδίξει σὰ δὲ βασιλικὸ

Κρήτ.

Πουλλάκι εἶχα *ς τὸ κλουβὶ κ' ἐβαγιοκλάδιζά το
κι ἄνοιξ' ἄερας τὸ κλουβὶ κ' ἤφυνγε κ' ἤχασά το
αὐτόθ.

Τὴ μάννα ποῦ τὴν ἔβλεπε νὰ πέση, νὰ ξυπνήση
καὶ τὴν ἐβαγιοκλάδιζε σὰ λούλουδο *ς τὴ γάστρα
αὐτόθ.

Λιμπίζομαι τὴν ἀρχοντιά καὶ ῥέγομαι τὴν πάστρα
ποῦ θὰ βαγιοκλαδίξῃς, βασιλικέ, *ς τὴ γλάστρα
Λέρ. Συνών. βαϊ κ λ ί ζ ω, βαϊ λ ε ύ ω, βαϊ λ ί ζ ω, πε ρ ι -
ποι ο ῦ μ α ι.

βαγιοκλάδισμα τό, Μῆλ. βαγιοκλάδισμα Νάξ. (*Ἀ-
πύρανθ.) κ.ά.

*Ἐκ τοῦ ρ. β α γ ι ο κ λ α δ ί ζ ω.

Περιποιήσις καὶ μάλιστα ὑπερβολικὴ ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς
ἐθράφηκε μὲ τόσα καὶ τόσα βαγιοκλαδίσματα Μῆλ. Σιχαίνο-
μαί τα καὶ τὰ πολλὰ βαγιοκλαδίσματα *Ἀπύρανθ. Συνών.
βαϊ κ λ ι σ μ α, βαϊ λ ε μ α, βαϊ λ ι σ μ α, πε ρ ι π ο ι ῶ σ ι.

***βαγιοκλαδιστάδικος** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστά-
δικο Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ βαγιοκλαδιστάδες πληθ. τοῦ βαγιοκλα-
διστής καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Οὐδ., φιλοπαῖγμον: Βαγιοκλαδιστάδικο ποῦ ναι, νὰ δῆς
πῶς ἀποῦρίζεται τὰ λιλιά! (προσέχει τὰ παιγνίδια). Συνών.
*βαγιοκλαδιστικός, παιγνιδιάρικος.

βαγιοκλαδιστάκι τό, Ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστάκι Νάξ.
(*Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστάκι Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ῆ ς. Τὸ β α γ ι ο κ λ α -

δ ι σ τ ρ ά κ ι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ρ α θ η λ. τοῦ
εἰρημένου οὐσιαστικοῦ.

Παιδίον φιλοπαῖγμον.

βαγιοκλαδιστής ὁ, Κρήτ. βαγιοκλαδιστής Νάξ. (*Ἀ-
πύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ρ. β α γ ι ο κ λ α δ ί ζ ω.

*Ὁ περιποιούμενος, ὁ θεραπεύων τινά: Δὲν ἔχει πρὸ
βαγιοκλαδιστὴν ἄνθρωπο *Ἀπύρανθ. Ἐκατὸ βαγιοκλαδιστρεῖς
ἔχει ἀ τὴ μὲ καὶ ἀ τὴν ἄλλη (ἀπὸ τὴ μὲ μερῶ καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλη) αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Ζιζούλι μου μὴ μαραθῆς δίχως τὸ δοτιστὴ σου,

δίχως τὸ βερ'βολάρι σου τὸ βαγιοκλαδιστὴ σου

Κρήτ. Συνών. β α γ ι ο κ λ ά δ η ς.

βαγιοκλαδιστικά ἐπίρρ. Ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστικά
Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστικά Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ι κ ο ς.

Παιγνιδῶς. Συνών. παιγνιδιάρικα.

***βαγιοκλαδιστικός** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστικό
Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ῆ ς καὶ τῆς καταλ. -ικος.

*Β α γ ι ο κ λ α δ ι σ τ ά δ ι κ ο ς, ὁ ἰδ.

βαγιόκλαδο τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 12
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βαγιόκλαρο Κεφαλλ.
— Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

Κλάδος φοίνικος ἢ δάφνης διὰ β ά γ ι ο ἢ δι' ἄλλην
χρῆσιν ἔνθ' ἄν.: Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο μὲ βαγιόκλαδα,
γῦρο τ' ἀσκοπούλλα μὲ τὸ νερὸ καὶ τ' ἄγιο τὸ κρασάκι, λιγοστό,
καὶ τὰ μικρὰ μαῦρα ψωμάκια ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.

βαγιόκλημα τό, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ ῆ μ α.

Φυτόν τοῦ γένους τῶν περιπλοκάδων.

Βαγιοκυριακῇ ἡ, Ἀμάρτ. Βαγιοκυριακῇ Κύνθ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ Κ υ ρ ι α κ ῇ.

*Ἡ Κυριακῇ τῶν Βαΐων. Συνών. τ ο ῦ Β α γ ι ο ῦ (ἰδ.
β ά γ ι ο 2).

βαγιόλα ἡ, (I) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. β α γ ι ό λ ι κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

*Ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, τραπεζομάνδηλον.

βαγιόλα ἡ, (II) Ἴων. (Σμύρν.) Λέσβ.

*Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., τὰ μολύβια τὰ ὅποια προσδένονται
εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἀλιευτικῶν ὀργάνων.

βαγιόλαδο τό, Λεξ. Βλαστ. 281.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ λ ά δ ι.

Δαφνέλαιον. Συνών. δ α φ ν ό λ α δ ο.

βαγιόλι τό, Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκῦρ. κ.ά.
βαγιούλι Πελοπν. (*Ἐπίδ.)

*Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *tonagliuolo*, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη
συλλαβὴ ἀπεκόπη νομισθεῖσα ἄρθρον. Ἰδ. G Meyer Anal.
Graec. 22. *Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Χειρόμακτρον ἢ προσόψιον ἢ γενικώτερον πετσέ-
τα Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκῦρ. 2) Πετσέττα καὶ
ἡ περιεχομένη ποσότης σίτου ὁμοῦ ὅστις ἀγιαζόμενος ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ 14
Σεπτεμβρίου ἀναμινύεται μετὰ τοῦ προοριζομένου εἰς
σπορὰν σίτου Πελοπν. (*Ἐπίδ.) 3) Τὸ μανδῆλι τῆς κε-

